

Iarna iubirii

Felix

"Și, din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci." (Matei, 24:12)

Se-aude prin ramuri al iernii prolog
Cu vaiere lungi și stridente,
Și ursu-și împinge tăcerea-n bârlog
Trăind izolări... recurente.

E frigul aievea? Miroase a frig?
Călcând prin tăceri pân-la gleznă
Îi dăm obstinați neiubirii câștig.
Lăsând dialogul în beznă.

Grilaje de fier ridicăm între noi,
Scrâșnind în țâțâna neunsă,
Și-având iarnă-n suflet privim înapoi
Spre dragostea tot mai ascunsă.

Ne strângem comori, ne iubim în oglinzi,
Dar n-avem spre alții iubire,
Și mâinile-ntinse de cei suferinzi
Rămân atârâte-n râvnire.

Răcelii de gheață îi suntem captivi
Și lanțul acesta ne ține,
Dar încă se poate să fim afectivi,
Iubirea nu-i toată ruine.

Nu-i dragostea toată atinsă de ger,
Căci ea-i de divină sorginte,
Iar Cel ce-i iubire revarsă din cer
Spre inimi torentu-I fierbinte.

E iarna iubirii, când focuri se sting,
Dar dragostea încă e vie
În fiii luminii, când ceru-l ating
Cu ruga din inimi, solie.

Simion Felix Marțian